

Zázemí

Jana Šrámková

Download now

Read Online ➔

Zázemí

Jana Šrámková

Zázemí Jana Šrámková

Druhá kniha autorky románu Hruškadóttir (2008), jednoho z nejúspěšnějších prozaických debutů posledních let, oceněného Cenou Jiřího Ortena. Ani deník, ani vzpomínky, ani obrázky ze života. Drásavá elegie o ztrátě místa, domu, pokoje; babičky, s níž člověk sdílí tvář. Román dosud nenarozených dětí a už narozených dětí a první zpodobnění tetování na ruce. Příběh malé holčičky, která se bojí, i když už to je dávno žena. Kde jsi, babičko, kde Tě mám?

Zázemí Details

Date : Published May 13th 2013 by fra (first published January 1st 2013)

ISBN :

Author : Jana Šrámková

Format : Paperback 138 pages

Genre : European Literature, Czech Literature

 [Download Zázemí ...pdf](#)

 [Read Online Zázemí ...pdf](#)

Download and Read Free Online Zázemí Jana Šrámková

From Reader Review Zázemí for online ebook

Lenka says

Made me feel sorry for losing a grandma and childhood I never had.

Kris says

Štveš m?, Šrámková. Kladeš v?ty za sebe tak, aby ?tená?e tísnil, nebo aby vypadaly tvé myšlenky hladov?? Pár stránek, co se ?etlo t?žce. I stejn? dlouhou filosofii mám p?e?tenou d?íve. A k ?emu? Byla jsi zmatená a nev?d?la, jak babi?ku zachytit, když už ti propadla náru?í?

Nedávno jsem hledala knihy o stárnutí, o babi?kách, o rodi?ích; zkrátka o lidech, co stárnou a umírají a nás to bolí. Protože jsem hledala n?co, co by vyjád?ilo moje pocity, co by mi od nich uleh?ilo. Tohle dílo mi nesesdlo úpln?, chvílemi m? trápilo, ale aspo? jsem si mohla p?e?íst další p?íb?h. Za to jsem ráda také.

Ond?ej Trho? says

Intimní, snad víc o autorce samé než o babi?ce. Místy skoro až lyricko-epické básn? v próze, se silným jednotícím tématem, otev?enost a obraznost v nejlepší form?.

Tá?a Sedláková says

nestratí? aspo? kontúry spomienok na ?loveka, ktorý pominul. pamäta?, ži? ho, by? aj ním trochu - prekona? svoju nedokonalú pamä? a nezabudnú?. popri tom ži? dni dospelého, ženy, matky a obraca? sa do detstva so žltým gau?om, poschodovou tortou a prúteným ko?iarom.

"Babi?ka ve mn?."

niekde tam.

David Maixner says

paradni cteni, takove slastne plavani obrazy, nadech nad hladinou a ponorit, objevovat novy svet a vynorit se ve znamych vodach...

Pavlína Kone?ná says

Jako barevný v?jí? malebných pohlednic s h?ejivými obrázky, které mi navozovaly pocit útulna, bezpečí a jistoty, na m? p?sobila tato útlá kníže?ka, živá, rozmanitá, plná zajímavých neot?elých slovních obrat?. Malé t?pytivé st?ípky vzpomínek skládající se do mozaiky, která i mn? p?ipomn?la d?tství s babi?kou. Chvillemi jsem až cítila v?ni lívanc?, které ta moje každou ned?li pekla, velké p?es celý talí? a s hojnou dávkou marmelády, od které jsme pak se sestrou m?ly sladké pusy a maminka zase poznala, že jsme byly loudit na babi?ce a že doma toho už moc nesníme. Mistrn? napsáno! Dob?e mi bylo v Zázemí.

Barbora Doležalová says

Skalice a Podoba.

Pampeliskove Chmyri says

Šrámková, to je pro m? chu? psát a v?d?t, že bych nemohla být spisovatelka, protože je to tak ohromn? osobní. Je to úprk skrz útržky, které m? mrzí a topí a berou pod krkem. Je to út?cha, že jsem v tomhle nebyla sama a víra v to, že se budu cítit líp. Je to vd?k za to, že tu tíhu Šrámková dokáže tak podmaniv? sdílet.

Tomáš Fojtik says

Jana Šrámková nemohla zklamat. Zázemí je strašn? intimní a JŠ pouští ?tená?e tam, kam málokterý spisovatel. Je hrozn? poetická a pak vás p?ekvapí scénou, kterou byste ani náhodou po všech t?ch poetických obrazech ne?ekali. Je to obraz, jehož sou?ástí byste cht?li být a musím říct, že ?íst tuto knihu byl pro m? osobn? velký zážitek a rozhodn? jsem ji ne?etl naposledy. Mimochodem: Poprvé lituju, že Božena N?mcová napsala Babi?ku. Kdyby to neud?lala, tahle kniha se tak mohla jmenovat a byl by to skv?lý název.

Ivana says

Ute?eme spolu a nevieme, ?o je pravda a ?o fikce.

Vo vlaku kvetovo vo?avé babi?ky sa rozprávali o tom, ?i susedovho syna žena nie je tehotná, o kvalite kozmetických prípravkov.

Anna says

Holka Šrámkovic mi dala p?kn? zabrat! Zázemí bylo n?kolik m?síc? jediná próza mého života, a to je na takový te?oulinký svaze?ek teda sakra dlouho. Zpo?átku jsem byla nekone?n? otev?ená a laskavá ?tená?ka. Každou neschopnost p?e?íst naráz víc než p?l stránky jsem s omluvným úsm?vem brala na sebe, dokud m? to po pár týdnech neza?alo štvát. "Tak sakra, Jano, zaplatila jsem si t?, tak mi to kone?n? uleh?i a aspo? trochu se mi poodhal!" Jenže Zázemí jsou n?jaké moje peníze docela ukradené a brání svoji intimitu p?ed všemi, co jej cht?jí zneužít na ukřácení dlouhé chvíle p?ed spaním. Zjistila jsem, že jestli chci dosáhnout

svého vytouženého splynutí s autorkou, musím jí úplně naslouchat. A když říkám naslouchat, myslím tím říst nahlas. To mě donutilo každé slovo nejen letmo a nedsledně potžkat, ale skutečně jej chvíli držet, zkoumat a vnímat. Až při téhle namáhavé důslednosti byl vnitřní svět knihy ochoten mě do sebe přijmout. "A budou mě tolerovat dál, ostatně tolerance je ctnost, můžou ji na mě trénovat." (Tréninku mám teda dost na dlouho dopředu, teď už dlouho jen knížky, co se dávají samy.)

Radka says

Ohledávání rodinné paměti, drsný sebezpyt, soustředěný průzkum blízkého okolí, to celé prokládané všelijakou přenou dní – dost mi to místy připomínalo blogy citlivějších holek. Ale nemyslím to nijak zle, je pozoruhodné, jak se ty hranice stírají.

keywords: na žlutým, proutíčko, meručky, bonbon, domě Mejto.

Lada Brňnová says

Já vlastně nevím. Na Zázemí jsem se moc těšila (Jana Šrámková napsala velice osobní povídky o sobě, dětství, babičce), ale zatímco jsem některé povídky doslova hltala a poznávala se v nich, jiné mě rozčlovaly tak, že jsem nebyla schopná je doříst. Jana Šrámková má velice výrazný rukopis, na který ne každý přistoupí a užije si ho. Já jsem někde na pomezí.

Marketa says

There was one chapter I really liked - It was called Proutíčko. All the rest felt like a self clutter - which is not what I need from a book... I don't think it's a bad book, but I don't think it's an amazing book either.

Anysha says

Příběh, který vlastně většina z nás zná, trochu jinak, na jiném místě. Osobní zpověď, která se zavrtá hluboko a nepustí. Každý si v sobě uchováváme něco z letních prázdnin, kdy jsme jezdili k babičce - něco z jejích příběhů, slov, věcí a gest. Možná máme dokonce barvu jejích očí, možná je má i naše dítě. Každý v sobě máme prostor, do kterého nikoho nepouštíme, kde se skrývají bolesti dětství i dospělosti. Těba to, kdy rameno, o které jsme se jako děti opíraly, najednou potřebuje naopak naše objetí. Jak se vyrovnat s odchodem milovaného člověka, se "ztrátou města, domu, pokoje, gauče, kde se sedí "na žlutým"? Kde najít ten dlouho očekávaný, ale pouze abstraktní klid dospělosti? Po svatbě? Po narození dítěte?

"Pořád je to nadosah. Dospělost. Samozřejměst babiččiny pohyby. Jenže sedím ve Fra nad tlumeným světlem displeje, doma dvě děti, třešňová oplakaná, a pořád, pořád mi zoufale chutná cukrová vata. Pořád bych se chtěla naučit hrát na basu, odjet se svetrem a linkovaným blokem na sever, přeříst všechny klasické komiksy, chodit na box, studovat komparatistiku, kouřit hašiš, zvládnout kraula. Žít v podhůří, zažít zase zpívat."

